

кое то, като словесно, какво то му рече-ше, изврѣшаваше, и за това имаше голема любовъ на него. Въ единъ же отъ дней жена та му отиде у родители те си, а онъ остана въ къща та при единородно то си малко детенце, кое то беше заспало, и спеше. Случисе убо тога и выкна го царь, и онъ абіе заръчивши на куче то си, да пази къща та и дете то, докле се връне, отиде при царя. И тамо като пазеше куче то къща та и дете то, те внезапно дойде една змія голема на дете то, за да му піе кровь та, но куче то абіе станавши, направи бой со змія та страшень, и уби я. Въ истый же той часъ появившуся воину у двора, виде го бѣдно то куче, и излезна да го посретне. Воинъ же видевши на куче то уста та окровавена, возмнѣ, защо е изѣло дете то му. Тѣмже сосъ гнѣвъ и сѣрдыня голема, извади сабія та си, и посѣче куче то: послѣ влезна внотре. Видевши обаче дете то да спи невредимо, и змія та убита при глава та му, абіе разумѣ, защо куче то е убило змія та, и фати да плаче горко за куче то, обаче отнюдъ не го ползова раскаяніе то му, и не му оживи куче то.

Тѣмже и ты, о царю, да не некакъ безъ вина сына си убіешь, защо послѣ ще се раскаешь, като овогова война. Но онъ се раская за куче, а ты за сына единородна. И за това, помысли, колку горко ще